

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 169. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613495408/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

Casimir faldt i Søvn! Vaagn op, Casimir! thi nu ere vi komne til den fri Republik, som den kaldes.»

Neppe havde Czernim udtalt disse Ord, før en Bom pludselig spærrede Veien, og tvang Vognen til at holde. Kort efter nærmede et Par Kosakker sig, der vare bevæbnede med Landser. Adalbert og Czernim sprang ud af Vognen, og gik hen til den vagthavende Officer, der, da han hørte Litowskis Navn, ingen Vanskeligheder lagde dem i Veien, men tillod dem ufortøvet at fortsætte deres Reise.

Jo videre de kom, desmere bakket blev Egnen, og deshøjere hævede Karpatherne sig i Baggrunden. Da de endelig nærmede sig til det gamle Krakau, saae de tre Høie, der ragede dristig i Veiret; paa den mellemste og største af disse stod et Capel, forbi hvilket ingen Polak lettelig gaaer, uden at blotte sit Hoved, thi det er bygget til Ære for Kosciuszko. Uagtet de allekiendte dette Capel, havde de gierne besøgt det igien, dog var Solen alt saa langt paa den anden Side af sin Middagshøide, at de maatte ile, hvis de endnu ved Dagens Lys, som de ønskede, vilde see den store Domkirke; de opsatte derfor deres Besøg i Capellet til den følgende Aften.

De kørte nu ind i Byen, der i Udseende ligner en af Tydsklants gamle Hansestæder. Flere Huse vendte Gavlene ud mod de smalle Gader, andre erindre dog om den sydlige Himmelegn, og have flade italienske Tage; enkelte anseelige Bygninger hæve sig høit over de øvrige. De lavere Steder i Byen saae mørke ud, og kun paa de høieste Gavle og paa Taarnene af Byens to og halvfjerdsindstyve Kirker legede endnu Solstraalerne. Paa Murene saaes underligt dannede Fiirbeen, hvoraf nogle snoede sig hurtig afsted, ligesom Slanger, andre sadde stille, og varmede sig i den dalende Eftermiddagssol; Gaderne vare for Resten øde og forladte, og naar de gamle Porte undertiden aabnede sig, da strømmede Gravlugt ud der-

fra, hvilken vidnede om, at disse Steder nærmere hørte Døden, end Livet til.

»Saa mange Fjirbeen saae jeg aldrig før paa en gang,« sagde Adalbert. — »Naar det høiere Liv forsvinder, trænger det lavere sig frem,« svarede Czernim, »naar disse Fjirbeen stikke Hovederne frem mellem Stenene, eller snøe sig igiennem Mosset, om vore forladte Mure, da danner det Hele en levende Arabeske, der vel kan vække vor Eftertanke.«

Vognen rullede nu henimod den store Domkirke, der ligger paa en ophøiet Plads, omgivet af grønne Træer, og der synes at beherske den hele By. Før de kom derhen, bød Casimir Kudsken at holde. »Jeg vil ud,« sagde han, »thi med de døde Konger har jeg intet at skaffe, jeg vil besøge Major Zeltner, i Morgen sees vi igjen.« Dermed sprang han ned. Emilie saae efter ham, ligesom hun havde Lyst til at følge hans Exempel; dog taug hun, og snart holdt Vognen ved Domkirkens Indgang.

Kirken var, som det er Brug i de catholske Lande, aaben den hele Dag, paa det Ingen skulde hindres fra at holde sin Andagt deri paa hvilken Tid af Dagen, han ønskede. Foran Høialteret sees den hellige Stanislaus's Liigkiste, der bæres af fire Sølvstæuer, og over hvilken en hueforyldt Kuppel svæver. Halvtredsindstyve mindre Altre ere spredte rundt i Kirken, over hvert af dem findes Helgenbilleder, flere af disse ere malede, og omgivne med Rammer, hvori kostbare Stene glimre. Ogsaa Afbildninger af Hænder og Fødder findes der baade i Sølv og Guld, hvilke de Troende have offret, paa det de kunne befries fra Sygdomme i de Ledemod, Afbildningerne forestille. Foran Helgenbillederne brændte Lys, rødt Atlask smykkede de høie Piller, hvorpaa Lysene henskastede deres Straaler, saa der opstod et broget Farveskær overalt. Selsomt afstak herimod de graae og hvide Liigstene, hvoraf flere sees indmurede i